

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

PETR BROŽOVSKÝ

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

PETR BROŽOVSKÝ

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ

P E T R B R O Ž O V S K Ý

Květošovi za desítky hodin geniality...

© Petr Brožovský, 2022

Cover © Žaneta Kortusová, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0056-8 (Print)

ISBN 978-80-278-1141-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1142-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1143-4 (pdf)

Později...

Měl jsem určitou představu, jak by smrt mohla vypadat. Světlo, tunel, možná chlap s kosou v kápi, v krajním případě jen tma a pak už nic. Smrt byla ale jiná. Byla ostrá. Připadalo mi, jako kdybych až doteď koukal na svět přes zamžené okno. Všechno bylo ultra HD.

Já taky prošel zásadní změnou. Tak v první řadě jsem zprůhledněl a jakoby modře zářil. Visel jsem ve vzduchu pár centimetrů od svého těla a sledoval, jak pomalu padá vzduchem. Čas se sice nezastavil úplně, ale rozhodně neubíhal tak, jak by měl. Jen líně protékal kolem.

Podě mnou se právě z trosek svého těla, roztrhaného výbuchem na padrt, zvedal průhledný stařík. Byl oranžový a tak nějak svítil. Zaplavil mě záchvat radosti. Krom toho, že jsem vzal starouše s sebou, nebyl to dokonce ani on, kdo mě zabil. Stihl jsem dřív vykrvácet. Tak přece jen jsem zemřel po svém. Nic mě nebolelo a bylo mi vlastně docela fajn. Smrt není tak hrozná.

Serenity se asi snažila ještě ve vzduchu nastartovat moje tělo. Nejspíš se jí podařilo aktivovat protokol PIXEL, uzavřela cévy vedoucí k ráně a napumpovala do mě novou krev. Nicméně to nestihla včas a stejně to bylo jedno, za malou chvíli se mé tělo zřítí z dvaceti metrů a rozbije se o asfalt.

Pak jsem najednou ucítil silný proud, jako bych stál po pás v řece. Někam mě to táhlo, ale já si ještě chtěl naposledy prohlédnout, co se nám tady dnes povedlo. Nejenže jsme vyhladili velkou část dvou velkých zahraničních gangů v Praze, ale kromě toho se nám podařilo splnit, co jsme si se Sirkou slíbili. Oko za oko, člověk za člověka. Mělo to poetiku.

Se zadostiučiněním jsem pozoroval, že starček taky bojuje s proudem, na rozdíl ode mě ale o dost úspěšněji. Odrazil se nohama od prázdného prostoru a začal plachtit k mému tělu. Proud ho strhával, ale metr po metru stoupal vzhůru a bojoval s neviditelnou silou. „S dovolením si to tělo půjčím,“ křikl směrem ke mně a zuřivě máchal rukama, aby se dostal k tomu, co ze mě zbylo v pozemském světě.

Tak to ani hovno. Začal jsem kopat nohama a snažil se vší silou dostat ke svému tělu a... a co vlastně? Vlétzt zpátky? Kdyby to takhle fungovalo, nedělali by to všichni? Nějak mu ho

zkurvit, aby měl po ptákách? Úvahy, co udělám, mi ale budou k ničemu, pokud mě páprda v závodě předežene.

Moje fyzická schránka sebou zpomaleně zaškubala. Serenity startovala mé srdce. Byla to milá počítačová holka, ale ať mu to neusnadňuje! Ona mu ho snad ještě opraví!

Zem už byla blízko. Stařík se natáhl, chytil mé tělo a začal se do něj soukat. „*Jen přes moji mrtvolu!*“ zvolal jsem v duchu a litoval, že tuhle hlášku nikdo nedocení. Kopal jsem nohama ještě zběsileji, ale bylo už pozdě.

Oranžová duše se na mě zašklebila a dál se cpala dovnitř. Tělo sebou ještě jednou škublo, jak mým srdcem protékala elektřina. Poslední Serenitin zoufalý pokus mě oživit.

A pak se něco stalo. Proud zmizel a mé tělo mě najednou vcuclo zpět jako vysavač. Zmizel jsem v něm ve stejnou chvíli jako stařík.

Ucítil jsem vítr na tváři, otevřel oči a uviděl asfalt.

A tak jsem za posledních deset vteřin zemřel už po druhé.

Část první:

Skupinová terapie

„Duše je nesmrtelná, poněvadž se podobá nesmrtelným bytostem, a to je proto, ježto se věčně pohybuje, neboť všechny božské bytosti se také bez ustání věčně pohybují, měsíc, slunce, hvězdy i celá obloha.“

Alkmaión z Krotónu

1

Nyní...

„Takže ten bezdák je fakt špinavej, prostě rok nemytej, rozumíš, král syflu. Smrdí potem, chcankama a zelím,“ rozvášnil se při vyprávění Sirka. „No, a ty si musíš vybrat, jestli sežereš jeho hovno, anebo mu vykouříš péro, ale jakože pěkně, až do konce! Takže?“ podíval se tázavě na Rádu, která se zatvářila nadmíru zhnuseně.

Tatranka zdvihla oči od plánku městské hromadné dopravy, který právě luštila, a nevěřícně otevřela pusu. „Chlape, do hajzlu, co je s tebou špatně?“ zašeptala a napila se džusu z lahve.

Seděli jsme na pobřeží Tichého oceánu a příjemně svěží vítr voněl solí. Bylo celkem teplo, protože slunce stálo vysoko nad obzorem, ale ne zas tak, abych si vyčítal, že jsem si nevzal šortky. Vancouver už na první pohled fakt nevypadal špatně a na to, jak byl velký a kolik tu žilo lidí, nepůsobil přecpaně, jak mají velkoměsta ve zvyku.

„V tom je ten vtip! Musíte si vybrat!“ povzbuzoval dál Sirka vesele. Jeho nadšení ovšem zbytek lidí usazených na malém betonovém molu nesdílel.

„Ani jedno, Sirko,“ uzavřela Ráda, a aby naznačila, že se už nehodlá této debaty účastnit, lehla si na záda a zakryla si obličej časopisem.

„Ale notááák,“ přemlouval dál kamarády zrzek a s nadějí pohlédl na mě.

„To nemyslíš vážně, že ne?“ zavrtěl jsem hlavou. „Vysvětli mi, jak jsem se octnul v situaci, kdy si musím vybírat mezi takovýma možnostma. To mi jako někdo strčil k hlavě bouchačku a řekl: ‚Žer hovna, nebo kuř, jinak tě oddělám?‘“

„No, třeba,“ pokrčil rameny Sirka. „Co bys dělal?“

„Oddělal ho jeho bouchačkou,“ řekl jsem popravdě.

„S váma není žádná hra,“ zakňoural tazatel a založil si ruce křížem přes hrudník.

„Hele, to hovno,“ začal opatrně Slíva a bylo vidět, že pečlivě volí slova, „to už ten bezděk žral předtím?“

„Cože?“ zamračil se Sirka.

„No, já někde četl, že když sežereš hovno třikrát za sebou, tak je potom už tak toxický, že tě to zabije.“ Slíva pokrčil rameny. „Tak chci vě-

dět, jestli se bavíme o něčem, co je jen nechutný, nebo o něčem, co je hazard se zdravím.“

Chtěl jsem se napít svojí kávy, ale při pohledu na hnědý obsah kelímku se mi zvedl žaludek a předražené americano ze Starbucks jsem vychrstl do oceánu.

„Ne, je to jen jednou zprocesovaný hovno,“ doplnil Sirka informaci a nedočkavě hleděl na Slívu, jestli hodlá prozradit odpověď na původní otázku.

„Hm...“, zamyslel se Slíva. „To bych si asi vybral to hovno.“

Sirka zatleskal. Mě přemohla zvědavost. „Proč, proboha?“ zeptal jsem se.

„No, tam od začátku víš, do čeho jdeš,“ vysvětloval mi dotázaný, „takže už tě nic nepřekvapí. V tom kouření je moc proměnných, třeba jak dlouho mu to bude trvat, jestli nemá nějaký pohlavně přenosný choroby a tak. Hovno je jistota.“

„Zavřete už huby, sakra? Jste nechutný!“ vyjela Kristýna a vrhla po Sirkovi vzteklý pohled.

„Má pravdu,“ přidal jsem se, abych zamaskoval, že jsem se do konverzace nechal na závěr taky zatáhnout. „Kdo o tom ještě promluví, bude bez osobního ohodnocení.“

Směrem od budovy *seabusu* se blížil Chomáč a celé osazenstvo se začalo zvedat. Chytil

jsem do ruky svůj kufr a chystal se Rádě pomoci s její taškou. Ta se jen zachechtala a hodila si ji přes rameno.

Když jsme stoupali po betonových schůdcích, přimotal se ke mně Sirka a zašeptal: „Po tom Slívově vysvětlení bys taky bral hovno, že jo?“

Rozhlédl jsem se, jak daleko jsou holky, a pak neznatelně přikývl.

„Yes!“ zaradoval se zrzek. „Dva nula pro hovnožrouty!“

* * *

„Ty autobusáci jsou tady docela páni,“ pošeptala mi Ráda a měla pravdu. Dle místního zvyku bylo očividně nutné nejen zdravit řidiče při příchodu do vozu, ale také mu děkovat, že milostivě zastavil na zastávce na znamení. A všechny zastávky byly na znamení. Pohlédl jsem na decentní cedulku, která sdělovala cestujícím, že jakýkoliv útok na řidiče, ať už fyzický či slovní, nebude tolerován, a pokýval hlavou. Zbývaly ještě tři zastávky na Lonsdale, táhnoucí se do dálky, kde jsme se měli zkontaktovat s naším člověkem. Trčeli jsme v Kanadě, beze zbraní, vybavení či potuchy, co tu máme přesně dělat. Abychom nebyli nápadní, letěli jsme civilními lety ve skupinkách po dvou. Já měl tu

čest letět sám. Pixel a Křuska zůstali doma, naši skupinku nicméně doplnili noví rekruti, které jsme dostali v květnu – Slíva a Chomáč.

První jmenovaný byl elegantní floutek se zálibou ve filosofii a chlastu. Dělal u BISky specialistu na získávání informací. Na poslední misi v Thajsku se ale rozhodl dovézt českým vládním speciálem pár kilo heroinu do Čech a vyhmátli ho.

Chomáč své jméno získal podle množství vlasů, které tomuto ztahanému padesátníkovi zbývalo na hlavě. Přišel k nám ze šestisté první a taky tak působil. Kdybyste ho hodili s párátkem v ruce do jámy plné hladových medvědů, o pár minut později ho najdete čistit si jím zuby od medvědího masa. Shrnout důvody, proč skončil u nás, je ještě jednodušší. Byl to v podstatě válečný zločinec. Od nějakých nadnárodních šedých eminencí si v Jugoslávii nechával platit za to, že se pár lidí beze stopy ztratí, aby je OSN nemohlo dostat před mezinárodní soudní komisi, kde by mohli bonzovat. Nebylo mu úplně po chuti, že velím zrovna já, ale nesl to jako správný voják – blbě, ale tiše. Byl jeden z těch, kterým je skoro líto, že se z mise vrátili živí.

„Lonsdale and East,“ oznámil reprodukovatelný ženský hlas a všech sedm se nás vysoukalo z autobusu do srpnového slunce.

* * *

„Excuse me, where do they have the best pillsner on tap around here?“ zeptal jsem se muže postávajícího s cigaretou uprostřed parkoviště.

„What’s pillsner?“ opáčil muž.

Omluvil jsem se, že obtěžuji, a poodešel k budově opodál. Vyndal jsem z kapsy luckyny a zapálil si. Pán zjevně nebyl náš kontakt, tak počkáme.

„Promiňte, ale tam kouřit nemůžete, dostanete pokutu!“ zavolal na mě muž anglicky s omluvným úsměvem. Lidi tady byli hrozně slušní. Trochu jako Briti, ale bez vší té falešné strojenosti. Začal jsem se rozhlížet, jestli jsem nepřehlédl nějakou ceduli s piktogramem přeškrtnuté cigarety, ale muž se jen zasmál. „Městská vyhláška zakazuje kouření do vzdálenosti šesti metrů od budov, proto kouřím uprostřed parkoviště,“ vysvětlil. *Tak to jsem v prdeli*, napadlo mě a típl jsem nedopalek o popelnici. Kolem mě se protáhl chlap zhruba stejně starý jako já s pytlím odpadků v ruce.

„Promiňte, nevíte, kde tady...“ začal jsem anglicky, ale frajer ihned najel do češtiny. „Jo, vím, kde tu mají dvandu. U mě v lednici. Běžte postupně, támhleten vchod, první patro nad

schodama hned vpravo skrz požární dveře, chodba nalevo, poslední dveře napravo,“ a se zaklapnutím víka kontejneru se otočil na patě a vlezl do blízkého vchodu. Počkal jsem, až muž z parkoviště dokouří a zmizí v jedné z nedalekých budov, a šel jsem předat instrukce týmu.

* * *

Ach bože, jak mi tyhle kulaté kliky chyběly. Byly úplně na hovno, ale měly svoji poetiku. Otevřel jsem dveře a opatrně vstoupil do malého bytu. Muž stál v kuchyni a zápasil s plastovým pytlem, který se chystal vložit do vynesenoého koše. Jak mě spatřil, usmál se a šel mi potřást rukou. „Pane plukovníku, agent Reischl, rád vás poznávám. Vítejte v Kanadě.“

* * *

„Tohle je náš cíl,“ prohlásil agent Reischl a na tabletu se objevila fotografie muže kolem čtyřicítky. Seděli jsme v malém kanadském bytě a zjišťovali, co vlastně za mořem pohledáváme. Reischl pokračoval: „Jan Wipplinger. Má vazby na lidi z CIRA, ale Kanada mu nabídla práci informátora, takže za zavřenými dveřmi to způsobilo trochu rozruch. Kanada z toho pro-

fituje, ale lidem z irské rozvědky to sakra leželo v žaludku. Diplomatická situace je teď trochu problematická. Kanada nesmí vědět, že po něm jdeme. Vlastně vůbec nesmí vědět, že jste tady. Máme s Kanadou nadstandardní vztahy a tak to taky musí zůstat. Wipplinger je v kontaktu s tímhle mužem.“ Fotografie se změnila. „Antonín Ryčko, otec Slovák, matka Češka. Taky IRA. Vedený jako *asset* u CSIS. Myslíme, že má v plánu teroristický útok, podle aktivit jeho buňky to tak alespoň vypadá. A nějak to souvisí s Čechama. Normálně bychom prostě dali lidem ze Sí Es Aj Es anonymní tip, když nejsou schopný pohlídat si vlastní informátory, ale nevíme, kolik si toho ti dva zatím nechali pro sebe. Minimálně Wipplinger má na nás dost špíny jako pojistku. A tím nás myslím naši rozvědku. Už jsme v Severní Americe jednu nebo dvě akce provedli. Můj tip je, že se chystají nějak zaútočit na plánovanou delegaci návštěvy ministra zahraničí, ale je to jen spekulace. Vaším úkolem je sebrat Wipplingera i Ryčka, zjistit, o co jim jde, zastavit to a dopravit je do Čech. Diskrétně. Dokážu zajistit soukromé letadlo na převoz vězňů, ale nebude to hned. Zároveň musíte rozbít jejich buňku. Dotazy?“

„Ano,“ zvedla ruku Tatranka. „Jak přesně v tom figurujete vy a vaši muži?“

„Mí muži, majore?“ zasmál se agent. „Já jsem tu sám. Monitoruji vývoj situace. Jsem schopen vám obstarat výstroj a výzbroj. Zařídit zázemí a sehnat potřebná data. Ale ta operace je čistě na vás. Nikoho nenapadlo, že by v Britské Kolumbii byli potřeba operativci, tak tady žádní nejsou,“ pokrčil rameny.

Podívali jsme se po sobě. Dovolená právě skončila.

* * *

2

„Mělo mi to bejt jasný. Ten vejlet začal až moc hezky na to, aby to tak zůstalo,“ brblal jsem zadýchaně do zdviženého límce softshellové bundy, zatímco jsem sprintoval lesem národního parku z kopce dolů. Antonín Ryčko se ohlédl přes rameno, a když viděl, že se vzdálenost mezi námi zas o něco zkrátila, vyděšeně přidal.

Až ho chytím, vymlátím z něho duši. Měl jsem v nohách téměř dva kilometry zběsilého tempa a chtělo se mi zvracet. Když zjistil, že po něm jdeme, tak se prostě rozběhl do lesa. Autem se za ním jet nedalo a nikdo se neměl k tomu, aby se ke mně v pronásledování připojil. Potřebovali jsme ho živého, na nohy jsem mu neviděl, takže střílet jsem nemohl, a ten slovenskej šmejď je snad Zátokův dlouho ztracený potomek, soudě podle jeho tempa a výdrže. Přeskočil jsem ztrouchnivělou kládu a tak tak ustál přistání na vlhkém listí. Mému terči bylo kolem padesátky, určitě odpadne dřív než já. Musí. Jinak to moje ego nevydýchá.

Ryčko konečně začal zvracet. Zpomalil a opřel se o strom. *Mám ho!*

Že vytáhne zbraň jsem čekal. Už od mého vstupního testu do PSZÚ vím, že když už zlí hoši nemůžou běžet, alespoň střílí nebo bodají. Lesem se ozval výstřel.

Jedna. Prudce jsem uhnul doprava. Seknul jsem sebou do skluzu a sjel dobré čtyři metry dolů k padlému stromu, zatímco mi další kulka proletěla nad hlavou. Dva.

Kanada byla jeden velký prales. Bez zpomalení jsem se odrazil a parakotoulem kládu přeskočil. Do zpráchnivělého dřeva se zarazily tři projektily. Pět.

Z kotoulu jsem se plynule zvedl do běhu a skočil za nejbližší strom. Byl bohužel hodně starý a ztrouchnivělý, takže projektil prošel skrz. Ztratil ale většinu své energie a naprosto se vychýlil z trajektorie, takže mě jen škrábl na zádech. Šest.

Skočil jsem po hlavě za malý pahorek a někde za mými zády se do země zaryly čtyři kusy olova. Deset.

Prořítíl jsem se skrz remízek a skočil na smrkovou větev, kterou jsem využil jako houpačku. Mých sto kilo se prohnalo kolem osy stromu jako tornádo a přímo pode mnou se objevil Ryčko. Tak tak stihl otočit zbraň mým směrem, když mu moje levá bota přistála uprostřed frňáku.